

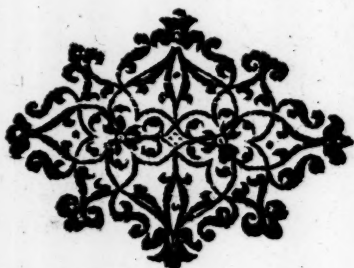
BREVICVLVS
DVORVM

nuper in publicis Comitijis
Anglicanis

ACTORVM,

Anno Christi M. DC. VI.

IACOBI Angliæ Regis tertio.

LONDINI,

45.
6. 28.
69.

PRÆFATIO

AD REGNI PROCERES

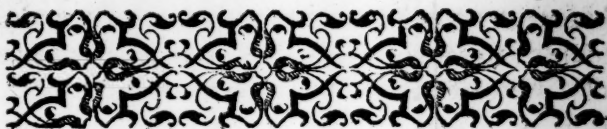
in Anglia.

QUOD vnum in hoc publico rerum incendio Romanis Catholicis obiectari videmus, paucos proximè coniuratos; illius inuidiam criminis eo reorum numero, vel refutari vel definiri certè, & cum illis ex-
qui satis intelligit, quisquis intelligit aliquid in hac cau-
sa. Hanc nimirum flammam illi nobiles amoliri volebant, in qua causa communis flagrat hodie: Sed ita volebant ut eorum ingentes spiritus admirentur multi, instituti rationem pauci admodum laudent. Denique constat hoc, si quid in terris constat, non plures in facti periculum, quàm in facti consilium venire posse. Quod si vnius labes hominis ad rempublicam necessario pertinere deberet: occidimus vniuersi, non stare mortales possumus, non natura consistere. Itaque multitudinis voces, & conclamationes insanas iure contemnimus: Causa quam agimus quam tuemur ipsa quidem exordium habuit, idem & mundi exordium, & omnium temporum; finem profectò nec habet, nec habere potest. Catholici appellamur & sumus, ac eo vel solo nomine nostri præclare nos hostes agnoscunt. Omnes ætates

ac sacula nomen istud, omnes nationes ac pane mortales
amplectitur: factum illud paucorum, illud in Anglia, illud
nuper, illud semel. Nos verò perpetui nominis gloriam, in-
taminatam Ecclesiæ maiestatem, Maiorum instituto san-
ctissimè colimus: à cuius Ecclesiæ primis laudibus: si qui re-
cedunt moribus, hi censores habent, & seueros antiquissima
disciplina Magistros, qui legum castimoniam tueantur ac
prestant: sin qui insanè laborant, desperatione medicinæ re-
iecti pereunt: ita prorsus vt semper illibata sit ipsa Respublica,
innocens Magistratus, qui nec facit mala, nec patitur. Certè
non patitur quādo futura nesciuit, quando facta non probat.
Hoc verò verissimilè gloriamur, non duodecim viros nos, sed
multò sapientius multoq; diuinius, Romanæ sedis imperium,
sed Italiam omnem, sed Hispanias, sed Germania populos
vtriusque, sed Gallias, sed Poloniam, sed noui, id est nostri,
Orbis immensa pane per Orientem & Occidentem regna,
que iam diuino conatu nostrorum, Catholica fides illustrat.
Denique, vt dicebam, omnes sanctos omnium temporum &
seculorum calamitate nostra, rostris exilijs, nostra morte
defendimus. Hic status est quæstionis, hic cardo rerum. Ita-
que errores & crimina personarum sunt, causa doctrina: la-
bes paucissimorum, causa multorum, malum dies: res nostra
non definita temporibus, sed omnes eternitatis est. Ergo nos
ista communia vulnera exteris Regibus ostētamus, non quòd
ferre nolimus amplissima pignora & argumenta victoria,
sed quòd ista ferendi gloria est paucorum, vera calamitas
omnium, id est, etiam vestra. Hoc tantum nomine queri ac
gemere nobis licet, tantis in moribus Christiani Orbis, tanta
periculo nostro: quòd etsi felices nos vestra crudelitas facit,
tamen beati hac ratione non possumus esse, sine vestra mi-
seria sempiterna. Sed decreta ipsa intueamur.

EX PRIORE

DECRETO

quod inscribitur:

*Ad detegendos & reprimendos
Papistas.*

QUANDO iam satis constat Romanæ Ecclesiæ sectatores, nefario Iesuitarum aliorumq; Sacerdotum consilio, Regi regnoque perniciem meditari: visum est Regiæ maiestati, regniq; Proceribus & Statibus, qui ad hoc Parlamentum conuenerunt, omnes imprimis legis tempore Elizabethæ & aliorū regum contra Papistas stabilitas, confirmare & ratas habere.

2. In particulari verò iteratò decernimus, vt præfecti locorum (iuramento imprimis quod id reuera facient, præstito) vndequaq; inquirent in Papistas omnis ordinis ac ætatis, eosque singulatim ac nominatim, etiam pueros & puellas ab anno nono, ad tribunal locumq; iudicii proximum deferant; vbi publicè testabuntur, qui vel quæ, quibus mensibus à templis absuerint.

Absentium verò nomina publicis tabulis diligenter inferantur. Quòd si templorum præfecti non deferant, toties decem florenos exsoluent quoties aliquem prætermittent. Si autem locorum Præsides eos inferre tabulis omiserint (præter periurij reatum) delictum hoc viginti florenorum penso pro vnoquoq; luent. Qui verò alias delator primus accesserit in hac causa viginti florenorum summa donabitur, ex illius defumenda bonis, qui defertur.

3. Porro statuimus ac iubemus vt publici vrbium Magistratus, ac præfecti prouinciarum, authoritate parlamentali, quando more consuetò ad causas accesserint, seuerè animaduertât in Catholicos vniuersè, eorumque vel à Templis, vel à Communionè defectionem acriter persequantur. Quos autem offenderint, ijs diem coram iudice comparendi publicè indicant. Quòd si ad iudicij tempus vocati non aderunt, tum in absentes agatur seueritate legum, quæ sic valebunt, ac si coram & præsentes essent iudicati pro reis.

4. Subinde statuitur, vt quicunque sacris nostris interesse detrectabit, cuiusque criminis reus ex more probabitur, is in menses deinde singulos, florenos ducentos ad ærarium regis publicum conferet: nisi magis Regi placuerit, partitione fundorum & reddituum omnium facta, ex tribus partibus sibi duas assumere: vt in subsequenti articulo habetur. Si non soluerit ali-

quando

quando partem quamlibet pecuniæ deputatæ, statim Regi licebit bona mobilia omnia possidere, ac terrarum & reddituum duas partes inuadere. Sic ut tertia sola pars domino remaneat, ad se suosque sustentandos.

5. Quia verò summa ducentorum florenorum in menses (quæ multa ab Elizabetha in Papistas decreta fuit) copiosis hominibus leuius onus esse possit, qua utique soluta summa, illi potentiores adhuc reliquis facultatibus alere Sacerdotes, adeoque Romanam superstitionem possent augere: idcirco decernimus, ut repudiata illa veteri pœna, debeat deinceps Rex, diuisis terris vniuersis, quæ vlla ratione Catholicis, quolibet iure obtingant, ex tribus partibus duas inuadere.

6. Præterea statuimus, ut omnes, cuiuscunque ordinis aut conditionis in regno fuerint, non solum templa nostra frequentent, sed etiam quotannis semel saltem Cœnam Domini, ritu nostro de manu ministri suscipiant. Qui verò neglexerint, singuli in primum annum ducentorum florenorum summa taxentur: in annum verò secundum, si pergant esse contumaces, ea multa geminari debet: ac deinceps in singulos annos sexcentos florenos in pœnam soluant.

7. Si contigerit aliquem relabi à frequentatione templorum, qui hactenus frequentauit, statim annua sexcentorum florenorum pœna teneatur.

8. Ut verò plenius cognoscatur, quo sint in

Regem animo subditi, volumus & ordinamus, vt omnes Episcopi, atque publici Magistratus, aut Præsides prouinciarum proponere possint, ac debeant, vniuersis quomodolibet pro Papistis suspectis: ab anno decimo octauo ætatis, iuramentum infra scriptum: cùm verò iurauerint nomen ac patriam subscribent, idque in tabulis publicis referetur. Qui autem iurare noluerit, in publicos (hoc est sicariorum & latronum) carceres asportetur.

9. Idem insuper vinctus in proximè futuro Iudicum tribunali publico sistetur, iterumque eidem iuramentum proponetur: quòd si tunc recusabit præstare, legis periculo obstringatur illius, quæ *Premunire* vocatur; hoc est, statim amittat bona omnia mobilia, terrasque & redditus omnes, & ipse perpetuò carceri damnetur.

10. Qui verò tertia vice iuramentum de Primatu Regis in spiritualibus recusauerit, si modo Regi, vt illi proponatur, placuerit, capitis vitæque dispendio puniatur.

F O R M A I V R A M E N T I.

EGO A. B. verè & sincerè agnosco, profiteor, testor, ac declaro in conscientia mea, coram Deo & mundo, Sereniss. Dominum nostrum Regem I A C O B U M, esse legitimum ac verum Regem huius Regni, & reliquarum sue Maiestatis dirionum, atque prouinciarum: neque Romanum Pontificem vel à se, vel authoritate Ecclesie, vel
Sedis

Sedis Romanae, aliaue potestate, aut authoritate, etiam cum alijs coniunctim, posse regem deponere, aut de ipsius Regnis vel ditionibus disponere, vel authoritatem cuiunque externo Principi inuadendi, vel ipsi, vel ditionibus eius nocendi, facere; aut vllum subditorum ab imperio & obedientia sua Maiestatis absolueret, aut facultatem cuiquam illorum dare, arma gerendi, excitandi tumultum, vim inferendi persona Regia, Statui, aut regimini, vel vlli subdito Maiestatis sua, intra praefati domini ambitum. Item iuro ex corde, quod non obstante qualibet declaratione siue sententia excommunicationis, vel priuationis facta, vel concessa; facienda, vel concedenda, per Papam aut eius successores, vel quauis authoritate ab ipso, vel ab eius Sede deriuata, vel deriuari praetensa, contra praedictum Regem, haeredes, aut successores illius, vel quauis absolutione dictorum subditorum a sua obedientia, non obstante: Ego fidem subditi sua Maiestati, ac illius haeredibus, & successoribus verè prestabo, illum atque illos, pro potestate defendam aduersus omnes conspirationes, & conatus quoscunque qui in illius, vel illorum personas, coronam & dignitatem, ratione siue praetextu eiusmodi sententiae, siue declarationis, vel alias emergent, faciamq; pro viribus, vt coniurationes nefariosq; conatus, illi & eius haeredibus semper aperiā, quos cognouerā contra illum & illos tentari.

Insuper iuro me animo abhorrere, detestari & abiurare, vti impiam & haeticam, damnabilem hanc doctrinam, & propositionem: Quod Principes a Papa excommunicati, vel iure regali priuati, possint regno vel vita ab vlllo subditorum, vel alia persona quacunque priuari; yereq; credo, & certa conscientia teneo, quod neque Papa,

neque quivis alius me ab hoc iuramento, vel illius vlla particula absolvere possit. Quod iuramentum agnosco mihi bona & plena autoritate, legitimeque propositum: Et renuncio omnes indulgentias, & dispensationes in contrarium. Hac autem omnia manifestè & sincerè agnosco, ac iuro, iuxta hac expressa verba per me dicta, & iuxta clarum & communem sensum, & intellectum eorundem verborum, sine equivocatione, vel mentali effugio, vel secreta reservatione quacunque. Ac recognitionem & agnitionem hanc ex corde facio, libenter & verè, ex vera fide viri Christiani. Ita me Deus adiuvet.

Hoc præstito iuramento, nomen suum, vel (si scribere nescit) signum, subdet.

11. Præterea statuitur autoritate præfata, vt tabulæ illæ quibus hæctenus quis reperitur accusatus, quod à templis abfuerit, vim omnem & robur habeant, non obstante quocunque errore, qui in accusatione formanda, die dicendo, aliterue contigerit. Illud interim providentes, vt si quis resipiscat, & iuxta leges Regni, ad templa nostra conveniat, & Cœnam nostro more suscipiat, is continuò legum beneficio ad se defendendum potietur.

12. Et quia experientia iam probamus, eos qui ad exterorum Principum bella militiamque se conferunt, Iesuitarum ac fugitiuorum congressu consilioque, & à vera religione, & à Regis sui famulatu diuelli, statuitur autoritate prædicta,

vt

vt quicunque huius Regni subditus, post decimum diem Iunij insequentem, Principibus exteris militare voluerit, is prius iuramentum præfatum præstabit, alioquin perduellis habeatur.

13. Insuper decernimus, vt si quis Nobilis, vel qui hætenus Centurionis aut Locum tenentis, aut quoduis militare officium gesserit, in exteris ditionibus seruire voluerit, is vnà cum duobus fideiussoribus Regi se obligabit, pro summa ad minus ducentorum florenorum, quod nullo vnquam tempore Romanæ Sedis Episcopo reconciliabitur, quam cautionem nisi proficiscens dederit, mortis reus erit; & vt certiùs constet qui omiserint, custodes portuum teneantur, & iuramentum prædictum, & cautionem datam in Curia publicæ libris notare; & qui neglexerint, toties quoties, quinquaginta florenorum summam soluent.

14. Item decernitur, vt quicunque post dictum diem Iunij decimum, extra vel intra Regnum Angliæ, vllum Regis subditum ad fidem Romanæ pertrahet, aut pertrahere conabitur, is perduellionis, & læsæ Maiestatis reus habebitur, & perduellionis penam subibit, nisi in Angliam reuersus, intra sex dies post reditum, coram Episcopo, vel duobus Quæstoribus, crimen confessus, duplex iuramentum præstiterit, videlicet vnum de primatu Regis in spiritualibus, & aliud contra potestatem summi Pontificis in Principes Christianos, vt supra.

15. Item

15. Item statuitur, vt quicumque vel domi suæ famulum retinebit, conuictorem, aut peregrinum; vel extra domum quenquam aluerit, aut salarium quodcunque pro famulatu dederit, qui per integrum mensẽ à Templis abstinuerit, pro singulis mensibus centum exoluet florenos.

16. Item quo facilius hæc omnia executioni mandentur, statuimus, & facultatem facimus Præsidibus Prouinciarum, atque eorum substitutis, capiendi quemcunque ob prædicta crimina iuridicè accusatum, & si opus sit, domos ipsorum, vel alias quascunque ædes, in quibus latitare possint, irrumpendi, reosque trahendi in custodiam publicam.

ACTA

ACTA EX
ALTERO DECRETO
IN EOSDEM,
cui titulus est:

*Ad præcauenda pericula quæ per Papistas
possint obtingere.*

QUIA Iesuitæ, & Sacerdotes Seminaristæ non cessant quotidie à vero Dei cultu populum abducere, & ad Romanam superstitionem quoscunque possunt Regis subditos pertrahere, ad eos citiùs extirpandos statuimus, vt omnis proditor Sacerdotis, aut Iesuitæ, vel eorû cui talem Sacerdotem aut Iesuitam domo exceperint, vel qui Missam audierint, donetur tertia parte omnium bonorum, quæ ad delatos quomodolibet pertinuerint; nisi tertia illa pars excesserit summam quingentorum florenorum, tunc enim illa summa quingentorû florenorum delatori dabitur.

2. Item decernitur, vt quicumque Catholicus, intra quinque milliarium ambitum ad Curiam Regis aut Principis accessisse probabitur, sine speciali licetia, mille florenorum pœna mulctetur, toties quoties offenderit, cuius summæ media pars fisco Regio cederet, altera delatori dabitur pro mercede.

3. Item

3. Item decernitur, vt vniuersi Catholici, exceptis mechanicis inquilis, ab vrbe Londino ad decem milliaria exulent, sub pœna mille florenorum soluenda, vt suprâ.

4. Item statuitur, vt nemo Catholicus à domo sua, vel communi habitatione discedet vquam, sine speciali licentia, vltra ambitum quinque milliarium sub pœna amissionis omnium bonorum mobilium, & terrarum omnium atq; reddituum.

5. Item statuitur, quòd nulli Catholico liceat, publicum magistratum gerere in republica, nec officium quodcunque militare, nec medicinam exercere, nec ius ciuile, nec municipale, sub pœna soluendi mille florenos; nec cuius vxor est Catholica.

6. Item statuitur, vt vxores, quæ anno proximo ante mariti obitum, templa non frequenta-uerint, aut non communicauerint ritu nostro, duas partes ex tribus bonorum omnium sibi aduenientium ex bonis viri defuncti, amittant; nec vlla præterea bona possideant, quæ illis iure coniugum possint obtingere.

7. Item statuitur, vt omnes qui à templis nostris & sacris abstinent, pro excommunicatis habeantur, & omnes excommunicatorum pœnas subeant, hoc est, in omnibus causis & litibus vim pati possint, repellere non possint.

8. Quicumque ministerio Sacerdotis Papistici contrahere nuptias probabuntur, & non coram ministro

ministro legibus nostris approbato, bonis priuabuntur omnibus, quæ alterutri parti possent iure coniugum peruenire, & si nihil viro earatione contigisset, soluet pro delicto mille florenos.

9. Item statuitur vt qui infantem suum per ministrum legibus nostris approbatum baptizari non procurauerit intra vnum mensem ab eiusdem natiuitate mille florenos exoluet.

10. Item qui sepulturæ mandauerit aliquem, nisi ritu Ecclesiastico nostro, teneatur hîco ducentos florenos soluere.

11. Item statuitur ac decernitur, vt quicumque adolescens ad partes externas transmittetur educandus, sine Regis facultate, vel sex Consiliariorum, is eo facto ius omne hæreditatis in Anglia, & bonorum omnium amittat, donec ad Templam nostram reuersus, & Cœnam Domini, & iuramentum supradictum admiserit; & qui talem emiseric ex regno, mille florenos soluet.

12. Item quicumque iam peregrinantur ex Anglia, sine Regia facultate, vel Procerum, nisi reuersi intra sex menses, illud iuramentum admiserint, ac se legibus Regni, & Ecclesiæ nostræ cōformauerint, ij etiam bona vniuersa & terras proximo sanguinis (qui Romanus Catholicus non est) cedent.

13. Item quia indignos putamus omnes Catholicos, qui liberos suos educare possunt, (multo minus alienos) idcirco statuimus, vt quicumq;
Ca-

Catholici Præfecti, vel Custodes, vel tutores infantum puerorum fuerint testamento relictæ, illis hoc munus penitus auferatur.

14. Item statuitur autoritate huius Parlamenti, vt nemini planè liceat, ex regionibus transmarinis inferre, vel mittere vllòs libros Papisticos, aut Imagines, argumenta vel signa quæcunque Romanæ fidei, vt *Missalia*, *Breniaria*, *Manualia*, *Officia B. Virginis*, *Rosaria*, *Catechismos*, aut *Legenda sanctorum* vllius temporis, vlla lingua. Qui secus faxit, is in singulos libros florenorum decem summam exsoluet: licebitque ad hoc ipsum inuestigandum, vniuersis in vllò officio cõstitutis, in Catholicorum domos irrumperere, quoties & quâdo voluerint: Quod si Superaltaria, Pixides, Picturas, aliasue res ad Papisticam religionem spectantes inuenerint, corrumpantur; si statuas Christi pendentis in Cruce reperient, ex auro vel argento confectas, omnem huiusmodi imaginem ita igne abolebunt, vt pro imagine Crucifixi agnolci non possit.

15. Denique statuitur, vt à Catholicis vniuersis omnis apparatus militiæ, vt armorum instrumenta tollantur, quæ tamen belli subsidia, & instrumenta ipsi Catholici cogentur emere, & Prouinciæ Præsidibus tradere conseruanda, eaq; suis sumptibus perpetuò restaurare tenebuntur; vt parati sint Regi Regnoque seruire-quoties tempora flagitabunt.

V I V A T   R E X.

COMMENTARIUS

BREVIS IN ACTA,

SEV

Anglicanæ tragediæ

ARGUMENTVM.

HÆC igitur sunt decreta Comitiorum Regni. Quorum ergo decreta sunt? nimirum eorum qui nationibus exteris hodie volūt imponere, nihil in Catholicos homines religionis causa statui, nihil decerni suppliciorum pro fide Romana. An sacerdotij, an Altaris, an Missæ, an Iesuitæ, an Seminarij, an Collegij, an Romani Pontificis, an Romanæ Sedis, an Catholicæ Fidei, an Ecclesiastici Iuris, an Ecclesiæ Capitis, an Imaginū, an Templorum, toties repetita nomina causam fidei non ostendant? Aut hæc deinceps omnia religionis argumenta non erunt, quæ sola tamen hæcenus Ecclesiæ fuerunt indicia? An non his merè nominibus clarè constituta supplicia iam legis: Ergo nouis auctoribus antiqua theatra iam vacent: Orestes & illa monstra furiarum dabimus, illustre spectaculum. Europæ, & hoc dabimus in tragædia nouum. Negauit Aristoteles furiosos homines sibi contradicere ipsis posse. Probabimus igitur argumento, cuius

Hæc nomina repetuntur in paginis alijs septuaginta ducentis.

B. vtramq;

utramq; partē extorquebimus facile illis ipsis
qui & affirmant & negant eadem, idq; palam
& in publica luce terrarum. Quid enim appel-
lem aliud acta Principū & Principum literas.

Ergo Regum Legatis imponūt Reguli no-
stri, se ob Romanam fidem nihil pœnarū de-
cernere. Quinam hoc? Opinor, illi qui iam
septuagies supra ducenties hoc inclamant, in
actis autoritate Regia diuulgatis, interitum
& calamitatem vltimam & carceres publicos
& mortem Sacerdotibus atque Catholicis, &
quidē ista supplicia merē (quod patet) ob Ca-
tholici nomen ingeminant. Acta iam videtis.
Scripta loquuntur vniuersa, conceptū Roma-
næ fidei pertinax odium, religionis infamiam,
cladem Catholicorum, & tamen negāt se cau-
sam Catholicam impugnare. Non illi planē
delirant: quinetiam multos illorū hac in causā
si minus scelere, at certē mendacio liberabo.
Quid agunt hostes nostri? nam & vidimus, &
planē persensimus: non auditione, non fama
nitimur.

Nobilibus persuaserūt nuper, ut vi magna
pecuniæ, cum egente aliquo Nepote cōpone-
rēt qui gratia apud Regem, eos à cōmuni mo-
lestia & Quæstorum latrocinij auro redime-
rēt. Fecerunt aliquot: quandoque impensis in
id negotij florenorum 5000. quandoq; sum-
ma non multo minori. Hæc ergo pecunia li-
berat Dominos? Nihil minus. Euanuit: Egent
iterum:

iterum: interim habuerunt: causa nouæ pecu-
niæ aut inuenitur aut fingitur. Ergo mihi cer-
tè persuadent se non fidei causam, sed pecu-
nariam cogitare. *Ista paucorum.*

Genus hominum vniuersè videamus. In-
quisitores publicos dico. Et quoniam grauiora
decreta iam vidimus, recordatione præteriti
temporis futura imò verò præsentia, & iam
nostra spectemus. Minus authoritatis habue-
runt à Regno Elizabethæ temporibus, & ta-
men (sancte Deus) qui fuerunt & quales?

Non tam eliguntur isti Quæstores ac Satel-
lites, quàm se offerunt ac irrumpunt in nu-
merum Lictorum. Aduolant in Catholicorum,
præsertim Nobilium ac diuitum ædes armati
media nocte: Circumsident aliqui: alij fores &
omnia claustra, quin etiam muros, effringunt.
Sacerdos quæritur. Regis nomen latè circum-
sonat. Ergo Sacerdos aut Iesuita quæritur.

Quid tum? conuulsis vndique valuis & reclusis
penetralibus vnde quaque ferociunt, inter-
im in gemitu sceminarum & puerorum in-
fantium eiulatu, lenones armati fulgore gla-
diorum vniuersa perstringunt, & minis. Tum
verò, domesticis illa barbara vastitate perter-
ritis, cistas iuadunt, tenent, auferunt. Sciphi
sunt aurei? Calices fiunt & captiui statim hoc
nomine. Gēmas & monilia sceminarū, Agnos
Dei & Papæ Bullas exclamant esse. Eripiunt
igitur. Aurea sæpè & argentea cochlearia vo-

*Quid
& qua
modo
inqui-
runt
Hære-
tici.*

*Consule
Atkin-
sonum
s. reli-
quos
vestrū.*

earunt instrumenta Missarum. Quasi in sacri-
ficio nostro (Caluinistarum in Gallijs more)
Cœnam Domini ouis & offis celebrare nos
putent. Sed non putant, neq; sibi credunt ipsi
quæ dicunt. Aurum quærunt, de Missa non
tantopere quærunt.

An obscurum est aurum ab istis quæri, non
causam fidei? Quando nihil vulgarius celebra-
tur in Anglia quàm illorum in exiguas arcas
irruptio: dum inquirunt viros, vbi nec infan-
tuli contineri possent: dum Sacerdotes, captos
& confitentes hoc ipsum, auro commutant:
dum obuios tamen oblata pecunia prætermi-
tunt: dum satis constat Quæstores istos ge-
mere, si contingat Nobilem à fide nostra defi-
cere & profiteri alienâ, quia spem prædæ am-
plissimam & rapinæ sibi tolli non dubitant.

Cùm de lege quæritur ea, quæ duæ bonorū
partes à Catholico auferuntur, quid oro com-
munius quàm attollere & augere pretia æsti-
mationemque fundorum: vt aucto per scelus
& excrecente censu, plus à calamitosiis homi-
nibus extorquere quotannis possint.

Qui sua delapidant iam oppressi & egentes
& vagi, quasi ad portū in Catholicorum bona
confugiunt, Viam ad hoc muneris muniunt
precibus, autoritate publica armantur, exesi
& aris alieni grauitate depressi homuncio-
nes, emergere se ex illis angustijs hac ratione
conantur & sperant. Illustria sunt exempla
quorum

quorundam quos ego scio Regina temporibus
impetrasse Catholicorū amplissima prędia, qui
tamen helluones, nec ita multo pōst, ipsi ex-
hausti diuino iudicio decoxerunt, infames do-
mi, turpes posteris, non magis iniusta spolia
deportarunt ad inferos, quā horum tempo-
rum primus author Octauus Henricus, qui
post illata suis ærarijs religiosa templa & mo-
numenta Diuorum, miser & egens, & quem-
admodum ipse luculenter ostendit, cęlum ter-
rasque desperans interijt.

In prouincia Lancastrensi Eques erat Ca-
tholicus S. I. S. huius bona iam vendicabat
nobilis ille Sicarius *Worsleius*, idque Regina
imperio & donatione firmatum habebat: au-
diuit hoc Eques & miser exclamat: Egone
hoc pati possum, vt eundem & hostem meum
& heredem habeam? genuum tenus (inquit)
potius (hęc erant verba miserrimi senis) ad
summa, inquit, genua potius per inferos am-
bulabo, quā vt spectem in terris hoc dede-
cus. Hoc facto exanimatus, & fractus ille
quæsitior, cū se falli videret, vagus & timens
ob magnitudinem æris alieni, postremò qui
aliena rapuerat, suis eiectus omnibus, miserr-
mè est extinctus. Ex quo iudicabit Europa;
quo animo persequantur Hæretici, & quid
spectent. Ire se fatebatur ad inferos, quando
venit ad vos: Venientem ergo certissimè ad
inferos acceptastis. An salui possunt esse qui

esse nolunt? aut non ad Inferos ire, qui se ad Inferos ire non dubitant? Hac est vera religio Anglicanæ Synagogæ.

Auri cupiditate ducuntur isti Quæsttores. Argumentam vis? Dolent intolerabiliter, si à fide deficiât ipsi Catholici. Corpora quærunt sola, non animas Angliæ Ministrelliones. Argumentum vis; Admittant & laudant inuitos & reluctantes, & qui se ad Inferos profiscisci testantur, quoties Tempia frequentant, Hac vetera. Audi porrò.

An. D. 1606. Quis verò proximū in hoc genere facinus non audiuit his mensibus? Rem vulgabo non nomina. Possem equidem. Lex est.

Qui Catholicus abstinebit à nostris templis bonorum omnium duas partes è tribus Regi cedat. Catholicus erat in Cantio bene copiosus & nobilis Eques: huius patrimonium Scotus aliquis inuadebat, illo iure quod lege constat à Rege donatus. Instat ac flagitat: nobilis circumuentus angustijs legum vtrimque: consilij tempus, & locum temporì petit: quin argenti parati 15. millia florenorum in pacem offert ac pacti fœdus. Negat ille se de Regio iure quicquam posse remittere, negat velle. Ergo animo perturbatus & tanta, vt videbatur, calamitatis impatiens Nobilis: Recusasti, inquit, millia 15. Vacuus abi: ego me templis offero potius, & impuræ Synagogæ vestræ, quàm vt familiam egestate perdā & posteros.

Tum

Tum attonitus repentino responso, importu-
nus flagitator iracundię plenus, & insani dolo-
ris, Londinum rediens pudenda querimonia
curiam impleuit, quòd tam expedita bona tam
facile perdidisset.

Quid extorsio temporis illa barbara? Lex
est: Catholicus 200. florenos in singulos men-
ses pendat. Ergo annum in 12. menses exten-
dunt, & in calamitates alienos ingeniosi Ma-
gistri, quod facinus die non possunt ac Sole,
aut etiam Lunę reuolutionibus, id importu-
nè componunt. Itaque eam pecuniam ter
quotannis supra decies flagitant. An est igi-
tur satis? Oceanum crede satiari posse: non
illos posse. Viri nobiles tantum soluunt, & ea
qua dixi lege soluunt. Interim à liberorum
conspectu diuulsi, inter pradonum cateruas in
carceres publicos asportantur, vt se ingenti
pecunia redimant, iterum concludendi carce-
ribus, quoties noua libido auri succreuerit.

Ergo nefarias leges exequuntur scelera-
tius multo quàm faciunt. Sed iam satis est in-
dicasse fontes & capita. Ego vos commenda-
tos deinceps tradam memorię Posterorum,
inuultos maculis veri dedecoris, nobilitatos in-
famia scelerum sempiterna, quam noua bar-
baries & quam inaudita vestrorum hominum
partim stultitia partim libido auri & sangui-
nis promerentur.

F I N I S.